

[Indenrigs- og boligministeren.]

Man kan dog ikke se bort fra, at de forudsætninger, hvorunder loven blev gennemført i 1946, nu er ændret så betydeligt, at det vil være ønskeligt at bringe lovgivningen i overensstemmelse med de økonomiske forhold og den sociale politik, der må iagttages i dag.

Med hensyn til lejelovgivning er forholdet det, at denne i 1951 blev underkastet en gennemgribende revision, men også denne lovgivning må på flere punkter gøres til genstand for overvejelser. Der er uklarheder i loven, som må rettes, og bestemmelser, som tiden er løbet fra, ligesom der er områder, hvor loven efter regeringens opfattelse ikke yder lejerne tils rækkelig beskyttelse. Også den betydelige spænding, der er opstået mellem lejeniveauerne i ældre og nyere ejendomme, rejser problemer, som må tages i betragtning.

I sin åbningstale ved samlingens begyndelse angav statsministeren de principper, som regeringen vil søge gennemført i boliglovgivningen, og naturligvis står regeringen fast på disse synspunkter.

Det gælder om at skabe og bevare et huslejeniveau, der kan bæres af de jævne indkomstklasser, og at give yderligere subsidier til de befolkningsgrupper, som har behov herfor, det vil navnlig sige familier med børn og alders- og invaliderentmodtagere. Vi må tilstræbe, at byggestøtten bliver udformet på en sådan måde, at den fortrinsvis kommer de mindrebemidlede til gode, og således at bygherrerne interesserer sig i at bygge billigst muligt skærpes. Vi må søge at forøge boligproduktionen gennem rationalisering og anvendelse af nye byggemetoder, hvorved også den ufaglærte arbejdskraft kan inddrages i byggevirk-somheden i højere grad, end tilfældet er i dag, ligesom bestræbelserne for sæsonudjævning må fortsættes og forstærkes.

Endelig må vi gøre en særlig indsats for de familier og enligstillede, der er særlig ramt af bolignøden. Jeg tænker her på de familier, der i dag er henvist til at bo i kolonihavehuse og andre lignende boliger, som slet ikke er egnede til helårsbeboelse.

Regeringen vil arbejde videre med udarbejdelsen af lovforslag efter disse retningslinier, og jeg vil tilstræbe, at arbejdet afsluttes så hurtigt som muligt.

Men selv når regeringens arbejde på dette område er sluttet i den forstand, at lovforslag kan fremsættes, forudsér jeg, at debatten i dette høje ting nødvendigvis må tage nogen tid, idet problemerne er af en sådan størrelsesorden og af en sådan betydning for det danske samfund, at også de ærede medlemmer må have krav på at få tid til at sætte sig ind i sagen og overveje deres stilling til problemerne.

Det er på dette grundlag, at regeringen har fundet sig foranlediget til at fremsætte forslag om forlængelse af lovgivningen. Man vil måske mene, at en forlængelse som den foreslåede på 1 år er for lang, idet det skulle være muligt indenfor et kortere tidsrum at få løst de foreliggende problemer, men når regeringen alligevel har foreslået en så lang forlængelse, har det følgende årsager:

Ikke mindst som følge af, at byggestøtte-loven af 1946 fik en gyldighedsperiode på 8 år, er det lykkedes at skabe et langtidsprogram for byggeriet og at holde en stabil byggerytme med et byggeri af meget stort omfang. Det er nu engang således, at det er afgørende for de projekterende og for spørgsmålet, om byggeri bliver igangsat, at man, såvel medens forarbejderne står på, som når byggeriet kommer til udførelse, er sikret en finansieringsordning, som er tilstrækkelig til, at byggeriet vil kunne gennemføres.

Jeg må her erindre om, at det tidsrum, der går, fra de første forberedelser til et byggeri træffes og indtil dets igangsætning, ofte er meget langt, og at det derfor er af betydning, at der fremover er sikret en finansiering af det byggeri, som i dag er under forberedelse, eller som i nær fremtid skal projekteres.

Ved at forlænge de gældende bestemmelser 1 år skabes der mulighed for, at de projekteringsarbejder, der igangsættes nu og i nærmeste fremtid, kan udføres på grundlag af den finansielle ordning, der eksisterer i dag. Bygherrerne vil kunne regne med at opnå statslån efter de gældende regler, hvorved usikkerheden for de projekterende fjernes og man tilskynder til fortsat byggeri. Herved håber jeg at man undgår et brud i byggerytmen og får skabt en kontinuerlig byggevirk-somhed også i tiden fremover, således at det arbejde, der siden afslutningen af 2. verdenskrig er udført for at afvikle bolignøden, kan fortsættes med usvækket kraft.